

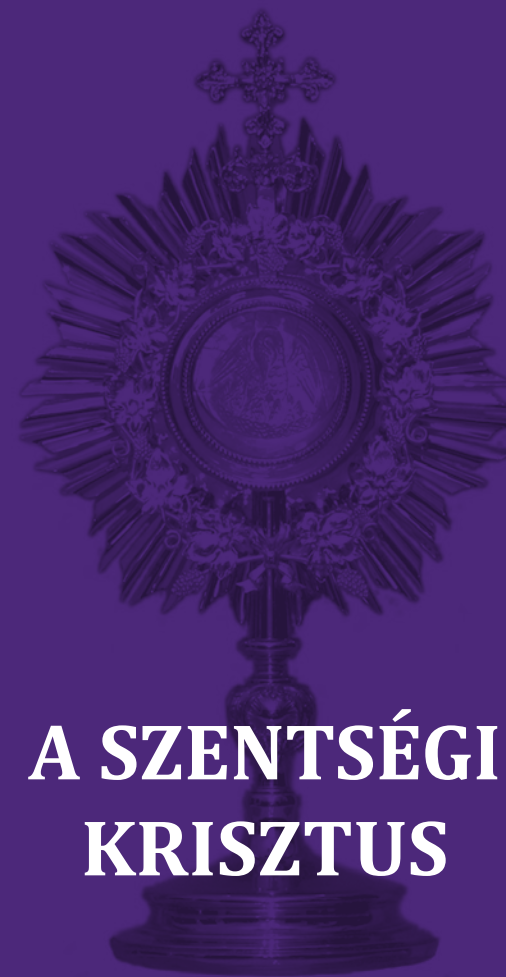
Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányain evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

A SZENTSÉGI KRISZTUS

**A SZENTSÉGI
KRISZTUS**

A szentáldozás hatásai (erő és öröm)

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Olyan ma ez az egész világ, mintha egyetlen nagy kórház volna; nagy beteg fekszik kórágyn: az egész emberiség. Mert hogy beteg ez a világ, mindenki látja; és hogy nem tudjuk meggyógyítani, azt is mindenki érzi és saját bőrén tapasztalja.

Mikor aztán emberi patikában már nem lelünk orvosságot, mikor az emberi lehetőségeknek már a végére értünk és szinte lemondóan nézünk az agonizáló betegre, szegény magunkra, egyszer csak fülünkbe csendül egy nem e világról indult hang, megcsendül Krisztus szava az Oltáriszentségben: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüdítlek titeket”. (Mt 11,28)

Kapkodunk fejvesztetten az orvosok után, – és itt áll közöttünk az élet-halál Ura: maga Krisztus! Kipróbáljuk az államformák, szövetségek, megegyezések, konferenciák minden lehetőségét; és mikor mindez mégsem hoz közelebb az annyira áhított békéhez és gyógyuláshoz, rá kell eszmélnünk igazi bajunkra: nem kívül van a betegség forrása, hanem belül! Nem az államformák változtatása, nem a szövetségesek cserélgetése hoz gyógyulást; hiszen ez nem több mint mikor a beteg folyton igazgatja a párnáját és a fekvést változtatja: pedig nem a párnában van a baj, hanem a testben, mely beteg. Miköztünk is nem máshol van a baj, mint a lélekben, amely beteg, és amelyet nem is tud más meggyógyítani, csak a lélek Mestere: az Úr Krisztus.

Krisztus itt él köztünk az Oltáriszentségben, a kenyér és bor áruhájában. Miért ép a kenyeret választotta áruhául és miért ép a bort?

Miért a kenyeret? Azért, mert a világon ez a legelterjedtebb, legismertebb, legszükségesebb táplálék. Mintegy jelezni akarta ezzel is: Hogy ember lehess, kell enned kenyeret; hogy keresztény lehess, kell enned ezt a természetfölötti kenyeret. A földi kenyér ad erőt a földi élethez, a természetfölötti kenyér erőt a lelki élethez.

És miért a bort választotta? Azért, mert a bor jelenti az emberek szemében az életkedvet és örömet; az Eucharisztia bora tehát jelentse a kedvet, lendületet, az örömet a lelki élethez. Ah, mennyire rászorul erre a mai ember! Hiszen ha meg lehet halni éhségtől és szomjúságtól is, de nem kevésbé lehet szomorúságtól, örömtelenségtől, vigasztalanságtól is!

Gyermekeim – szól hozzánk a szentségi Krisztus – tudom én, mi hiányzik belőletek. Erő és öröm. Erő, mely a lelki harcra képesítsen és öröm, mely kitartásra serkentsen. Én éppen ezt osztogatok nektek. Jöjjetek hát gyakran hozzám e szentségben, jöjjetek gyakran áldozni, adjátok át magatokat nekem, és én visszaadlak titeket magatoknak.

Kenyér és bor. A kenyér erő, a bor öröm. *A szentáldozás erő, a szentáldozás öröm.* Vajon csakugyan így van-e? – ez a kérdés foglalkoztat a mai beszédünkben.

I. A szentáldozás erő

A) A világon kétféle erőt ismerünk: van ereje az anyagnak és van a léleknek.

a) *Melyik a nagyobbik? Melyik ér többet?* Az ember azt hinné, fölösleges feladni ilyen kérdést, annyira világos rá a felelet. Pedig nem fölösleges. Fájdalom, a mai embert könnyen foglyul ejti az anyagi erő bálványozása, a nyers erő, az izomerő, a lóerő imádata. Azt hitte az újkori ember, hogy ez minden, hogy ez a boldogság útja, hogy ezzel jut el a földi paradicsomhoz. Csak ezzel az erővel törődött, erre vetette rá magát.

Most aztán van annyi erőnk, amennyi még sohasem volt. Van lóerőnk, amennyit csak akartunk. Van villamos erőművünk, amilyenről nem is álmodtunk. Csak... csak boldogságunk nincs! Mert elsatnyult, elcsenevészedett a lelki erőnk. Aranyon, vason, rézen, vizen, tűzön, levegőn uralkodunk: csak saját magunkon nem, csak saját fékezetlen ösztöneinken nem, csak saját indulatainkon nem. Gyönyörű nagy palotát emelt a tudásunk, csak a lakója elégedetlen és keserű benne. Úgy hallatszik az Úr szava fülünkbe, mintha egyenesen ma nekünk mondta volna és nem évezredekkel ezelőtt hűtlen népének:

„Elhagytak engem, az élő víz forrását, és vízvermeket ástak maguknak, megrepedt vízvermeket, melyek nem tarthatják meg a vizet!” (Jer 2,13) „Tudd meg és lásd: mily rossz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet.” (Jer 2,19)

b) És most jön az Oltáriszentség és erőt ígér. De nem lóerőt – abból van bőségesen. Nem izomerőt, nem elektromos erőt, – ebben sincs hiány. Hanem olyan erőt, amilyenre éppen nagy szükségünk van: *lelkünk mélyén fakaszt erőforrásokat*, hogy a hozzánk betérő és bennünk élő Krisztus erejével, inspirációjával, lendületével erősen álljunk és dolgozzunk a világban.

Hogyne fakadna élet és erő az áldozati oltárról, mikor minden nagy-nak és nemesnek forrása éppen az áldozat! Áldozat nélkül, önmegtagadás és önlegyőzés nélkül, nincs semmi nagy, semmi szent, semmi fönséges. Tehát érthető, hogy az Eucharisziában önmagát föláldozó Krisztus legelső forrása és iskolája az áldozatos életnek. Érthető, hogy az Eucharisztia vétele az a forrás, ahonnan állandóan megifjító erőt szív magába az áldozáshoz járuló ember, s ahonnan minden nagysága és ereje fakad.

Hiszen minden élőlény olyan táplálékra szorul, amelyik megfelel az ő sajátos életének. Az ember élete kettős: testi és lelki. Tehát táplálékának is kettősnek kell lennie: *testinek és lelkinek*. A testi táplálékról még csak gondoskodunk, – de Vajon gondoskodik-e mindenki lelkének kellő táplálásáról is? Már pedig jogosan írja Szent Bonaventura: „Ha a földön a mennyország polgárai laknak, hát a kenyeret is a mennyből kell nyerniük”. Amint a test elsovad táplálék nélkül, éppúgy elsovad a lélek is.

Krisztus Urunk világosan hirdette: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek”. (Jn 6,54) Azért írja elő az Egyház, hogy legalább egyszer egy évben – húsvét táján – minden híve magához vegye ezt az erősítő, lelki táplálékot.

c) De a húsvéti egyszeri áldozás igazán csak a minimum; csak éppen arra való, hogy végképp el ne hagyjon az erőnk. Aki komolyan veszi a lelki életet, aki tudja, mit jelent embernek lenni – jelent szakadatlanul küzdeni rosszra hajló természetünk ellen, jelent fegyverszünet nélküli harcban állani a bűnre csábító kísértések légiójával – aki mindezt tudja és saját magán tapasztalja, az bizony *sokkal*

gyakrabban tárja ki szívének ajtaját az erősítő szentség, az Eucharisztia felé és nem szorítja lelkét fogyasztó kúrára.

Napjainkban elterjedt divat a fogyasztó kúra. Vannak emberek, akik mindenképpen soványak akarnak maradni, és ezért éveken át éheztetik testüket. Hát ha tetszik nekik, ám tegyék! De hogy valaki a lelkét fogja éheztető kúrára? Hogy csak egyszer egy évben menjen a szentáldozás erőforrásához? Vagy talán még egyszer sem? És akkor még panaszkodik, hogy nem bírja a vallásos életet! Hogy az Isten parancsai túl nehezek! Hogy oly sok a kísértése, hogy azoknak lehetlenség ellenállani! Persze hogy lehetlenség, – de a lelki éheztető kúra miatt!

Hogy neked annyira érzékies a természeted? Hogy „hiába, így születél, nem tehetsz róla?” Annyira hirtelen és tüzes a természeted? És „hiába, ilyen természetet örököltél, nem tehetsz róla?” Ezt halljuk sokszor. Fájdalom, van ebben igazság is; de milyen jó, hogy nem teljesen igaz. A testünk – sajnos – nem áll hatalmunk alatt; az bizony olyan, aminőnek örököltük, talán tömérdek teherrel és rossz hajlammal. De kezünkben a lélek! A lélek pedig képes még a testre is hatni. Hogy milyenek születtem, nem tőlem függ; de hogy a gyakori szentáldozás erejével fölküzdöm-e magamat többre, mint aminőnek születtem, – igen, az már tőlem függ.

Hallgassátok csak meg, mily szépen ír erről Szalézi Szent Ferenc a Filóteában: „Ha megkérdik, miért áldozol oly gyakran, mondd, hogy azért, hogy megtanuld szeretni az Istent; és hogy megtisztítsd magad gyarlóságaidtól; és hogy megszabadulj bajaidtól; és hogy vigasztalást nyerj megpróbáltatásaidban; és hogy támaszra találj gyöngeségedben. Mondd nekik, hogy az emberek két fajtájának kell gyakran áldozniuk: a tökéleteseknek, mert a megkívánt állapotban lévén, helytelenül cselekednének, ha nem járulnának a tökéletesség forrásához; és a nem-tökéleteseknek, hogy tudjanak helyes úton közeledni a tökéletesség felé. Az erőseknek, hogy el ne gyöngüljenek, és a gyöngékeknek, hogy erősekké váljanak.

Mondd nekik, hogy akiknek nincs sok világi elfoglaltságuk, gyakran kell áldozniuk, mert módjuk van rá, és akiknek sok a világi elfoglaltságuk, azoknak is gyakran kell áldozniuk, mert szükségük van rá.”

B) És hogy ez valóban így van, bizonyítja az Egyház egész története is. Az Egyház története nem más, mint egyetlen nagy tanúskodás az Oltáriszentségből kiáradó erő mellett.

a) Erről tanúskodik már az őskereszténység is. Az őskereszténységnek egyik leghősebb vértanúja Szent Felicitas. Krisztus miatt börtönbe zárták, és csak azért nem végezték ki, mert a közeli napokban várta Isten áldását, születendő kis gyermekét. A börtönben csakugyan eljött az ő órája. És amikor nagy szenvedés és fájdalom közt vajúdott, a börtönőr gúnyosan kérdezte tőle: „Már most is jajgatsz? Mit fogsz majd akkor csinálni, mikor a vadállatok elé dobnak?” A Krisztus testével megerősített hőslelkű asszony pedig így felelt: „Most, amit szenvedek, egyedül szenvedem; de akkor más Valaki lesz bennem, aki szenved érttem, mert én is szenvedek érte”.

Mondjátok, Testvéreim, nem igaz-e, hogy az Oltáriszentség az erő forrása?

Másik nagy hősünk Szent Ignác antiochiai püspök, 107-ben Traján császár alatt Syriából Rómába hurcolják, hogy ott az arénában vadállatokkal tépessék szét. A szent aggastyán jól tudja, mi sors vár reá. És mégis, mialatt a hajón viszik, hét vigasztaló levelet ír a keresztény egyházakhoz és ezt mondja azokban: „Ezt az ugyanegy kenyeret törjék meg, ez a halhatatlanság gyógyírja, ellenméreg, hogy meg ne haljunk, hanem örökké éljünk Jézus Krisztusban”. „Isten gabonája vagyok; kell, hogy a vadállatok foga öröljön meg, hogy Krisztus tiszta áldozati kenyérévé lehessenek... Már előre örülök a vadállatoknak... Jöjjön reám tűz és kereszt, fenevadak szagatása, minden kín jöjjön reám, csak Jézus Krisztushoz juthassak.”

Mondjátok, nem igaz-e, hogy az áldozás az erő forrása?

Hiszen lehetne-e bármi túl nehéz, amikor Krisztus vére lüktet erünkben? Amikor elmondhatjuk, amit egy harmadik vértanú, Szent Ágnes mondott a kínzások közepette: „Vére piroslik arcomon!”

b) De a későbbi korok is éppúgy tanúskodnak arról, hogy az Oltáriszentség erő!

Erő volt Hunyadinak, Skanderbégnek, Szobieszkinek, mikor az ütközetek előtt szentmisét hallgattak. Erő volt XVI. Lajosnak, mikor

kivégeztetése előtt éjjel két órakor még szentmisét hallgatott. Erő volt annak a francia betegápoló apácának a század elején... Mikor 1901-ben Franciaországban bezártak minden kolostort és a szerzeteseket mindenünnen kiűzték, a reimsi kórházban meghagyták a betegápoló apácákat. Ott is megjelent ugyan a városi tanács vizsgáló bizottsága és felszólította a főnöknőt, hogy nyisson meg előttük minden szobát és termet. A főnöknő készséggel megtette. Kinyitotta az első termet: csupa rákbeteg feküdt az ágyon eltorzult arccal... A városi urak gyorsan továbbmentek.

Jött a második kórterem, a harmadik, negyedik... egyik súlyosabb betegekkel telve, mint a másik. A bizottság tagjai a szédítő levegő miatt zsebkendőt szorítottak arcukhoz és sápadtan, egyetlen hang nélkül gyorsan elvégezték a látogatást.

Távozáskor az egyik megkérdi a főnöknőt:

– Mióta van ön itt?

– Negyven éve.

– De mi adott ehhez erőt önnek?

– Mindennap áldoztam! Ha nem volna itt köztünk az Oltáriszentség, senki közülünk ki nem bírná. És az apácákat továbbra is meghagyták a kórházban.

Mondjátok, nem igaz-e, hogy az áldozás az erő forrása? És – hogy még csak egy legújabb példát említsek – erő forrása volt a tragikus végű „Pourquoi pas” nagy francia léghajó parancsnokának is. Még emlékezhetünk rá: pár évvel ezelőtt zuhant le ez a léghajó és égett porrá. Mielőtt Charcot, a bátor parancsnok, utolsó útjára indult volna, a templom előtt találkozott a plébánossal.

– Nos, parancsnok úr, minden kész az induláshoz? – kérdi a plébános.

– Nem, plébános úr, csak akkor leszek kész, ha előbb meggyóntat és megáldoztat.

Íme, az „erősek kenyeréből” kiáradó erő, amint titkos forrása az áldozó lelkek örök ifjúságának, de forrása a krisztusi áldozatot bemutató Egyház soha meg nem fogyatkozó munkakedvének és bizakodásának is! Forrása, mert minden áldozás után elmondhatjuk

a XI. század nagy költőjének Hildebert de Lavardin, toursi érseknek könyörgő imáját:

A bajokból oldj föl engem,
töltsd forró bánattal lelkem,
adj gyengéd és szent életet,
hitet, reményt, szeretetet,
földi dolgok megvetését,
égieknek követését!

Isten, csak benned remélek
és mindent Tetőled kérek.

Te vagy javam, dicsőségem;
amim van, Te adtad nekem.

Vigaszom a szenvedésben,
gyógyszerem a senyvedésben,
bús kedvemben lantom, hárfám,
haragomban csönd-szivárvány,
a fogságból mentesítöm,
ha elestem, fölsegítöm.

Igen, Testvéreim, aki gyakran áldozik, annak a lelke örökre fiatal és erős marad, mert az örökké fiatal, soha nem öregedő, erős Isten erejével táplálja magát.

II. A szentáldozás: öröm

De aki gyakran áldozik, annak a lelke örömteljes is marad, mert az Oltáriszentség nemcsak az erőnek forrása, hanem az örömnak is.

A) Az Oltáriszentség külsőleg csak egy darabka kis ostya és néhány cseppnyi bor. Kenyér és bor! Látszólag oly jelentéktelen külső színek; egy mozdulatlan kis ostyadarab és néhány cseppnyi bor: ez lenne Krisztus?

a) *Pedig mily mély jelentősége van annak, hogy az Úr éppen ezeket a jeleket, a kenyeret és a bort választotta szent teste és vére külső megjelenítésére! A kenyeret, amely nélkül nincs élet – hiszen a magyar nép a búzát sok helyen egyszerűen „élet”-nek nevezi –, és a bort, amely-*

hez az emberiség mindig az örvendetes lelkület érzelmeit kapcsolta. A kenyér jelenti az erőt, ami nélkül élni nem lehet. A bor pedig jelenti az életörömet, ami nélkül élni megint csak nem lehet. De csak azt az életörömet, amely előbb megtisztul az Isten gondolataiban, amint a mustnak is önmagát kell előbb megtisztítania, hogy borrá lehessen.

Milyen jó nekünk, hogy az Üdvözítő éppen e színek alatt akart velünk maradni! Nem választotta a villámot, pedig ez a legnagyobb erő a természetben. Nem választotta a gyémántot, pedig az csillog a legvakítóbban. Nem a harmatot, pedig milyen szépen tud ragyogni. Nem az aranyat, pedig mennyire vonzza az embert. Nem a rózsát, pedig mennyi báj van benne. Mindezt nem akarta. Hanem a szerény kis ostyát akarta és a néhány cseppnyi bort, hogy mintegy a szentség külső jelképeivel is hirdesse: az Oltáriszentség a mi erőnk, az Oltáriszentség a mi örömünk.

Hogyne lenne öröm, mikor benne megnyugszik a lelkünk és természetfölötti báj és derű ömlik el rajta? Már pedig nincs-e igaza a Szentírásnak: „A derűs kedély olyan, mint a folytonos lakoma”. (Péld 15,15) Az Oltáriszentség valóban folytonos lelki lakoma. Az Úr vacsora közben adta ezt a nagy szentséget. És előszeretettel hasonlítja az ő országát királyi emberhez, aki nagy lakomát szerzett híveinek. Minthogy pedig lakomához vidámság illik és örvendezés, csak egész természetes, hogy az isteni Bárány lakomáján, amit szentáldozásnak nevezünk, elömlik rajtunk a lelki béke és öröm. Ezért csendül fel az Egyház ajkán az ima: „O, sacrum convivium...” „Ó, szent lakoma, melyben Krisztust veszszük!”

b) Amikor pedig az áldozás révén lelki örömhöz jutunk, *olyan kincsnek válunk részeseivé, aminek hiányát legfájdalmasabban érzi a mai emberiség*. Hiszen ki nem venné észre, hogy a mai agonizáló emberiség legfőbb ellensége és betegsége nem kívülről jő, nem a villámtól, nem a vízáradástól, nem a földrengéstől – hanem önmagából, saját örömtelen keserűségéből. Amikor az emberi gonosz ösztönök villámlanak, amikor a véték és fürtelem kiárad, amikor reng alattunk az erkölcsiség talaja: igen, ez a mi igazi veszedelmünk.

És ki szünteti meg ezeket a bajokat? Ki simítja le ezeket a hullámokat? Mi adja vissza az elveszett lelki egyensúlyt? Az, ha sikerül

fölgyújtani magunkban – mint Szent Pál mondja – „Krisztus szeretetét, mely meghaladja a megismerést”. (Ef 3,19) És hogyan sikerül fölgyújtani ezt az élő és éltető szeretetet? Úgy, ha az áldozás által Krisztusba elevenen kapcsolódunk, szinte belégyökerezünk. Úgy, ha az áldozás által eggyé leszünk ezzel a köztünk élő, minket erősítő, örömmel eltöltő, lelkünket széppé tevő szentségi Krisztussal.

c) *Mi az áldozás latin neve? „Communio”, „közösség”, „eggyéválás”*. Tehát ha áldozom, eggyé leszek Krisztussal. Ó, ez talán túl merész nekem, túl sok, túl hihetetlen! Az talán az eszemnek, de nem az a szívemnek. Bármilyen merész és bármennyire különös az észnek, annál melenetőbb a szívnek.

De éppen ez a kettősség is mutatja, hogy az Oltáriszentséget nem ember találta ki, mert hiszen ember eszéből ilyen hallatlan gondolat ki nem pattanhatott volna, ez csak az isteni szeretet műve lehet.

Egyrészt hallatlanul merész, fönséges, szinte azt mondanám: ijesztő; de másrészt meg annyira meleg, annyira kedves, vonzó, föl-emelő! Hiszen nem ez-e az egész kereszténység lényege is? Mi a kereszténység lényege? Isten közeledése az emberhez. Először: az Istenfia emberré lett és megjelent közöttünk. Aztán: folyton beszélt nekünk Istenről, a mi mennyei Atyánkról. Végül pedig: mikor eljött az idő, hogy eltávozzék a földről, rátette a koronát minden művére, maga az Isten örökre itt maradt köztünk az Oltáriszentségben.

Csoda-e, ha erre a szédületesen fönséges gondolatra lelkendező öröm tölti el az Egyház szívét és minden nap minden papjával így kiált fel a mise kezdetén: „Introibo ad altare Dei, ad Deum, qui laetificat iuventutem meam”, „bemegeyek az Isten oltárához, az Istenhez, ki ifjúi örömmel tölt el engem”. (Zsolt 42,4)

B) És itt megint az Egyház történetét hívjuk tanúul. Az Egyház története nem más, mint egyetlen nagy tanúskodás az Oltáriszentségből kiáradó öröm mellett.

a) Mert nem érdekes-e, Testvérek, hogy soha az Egyház annyit nem szenvedett, mint a katakombák korában, és mégis soha lelkét nem öntötte el annyi öröm, mint ebben a korban. A katakombák fal-

festményeinek állandóan visszatérő rajzai: a gyűrű, a lant, a pálma, mind az öröm jelképei. Hol van ennek a nyitja? Abban, hogy soha az Egyház nem élt oly meleg közösségben Krisztus szent testével és vérével, mint éppen akkor.

Íme, a nagy útmutatás számunkra is, a mi küzdelmes napjainkra is: annyi öröm tölti el lelkünket, amennyire megtanuljuk értékelni az Eucharisziát. Úgy értékelni, mint értékelte Newman bíboros. Mielőtt katolikussá lett, előkelő állású lelkésze volt az anglikán egyháznak. Hosszú éveken át tanulmányozta az őskereszténység életét, és miután már felismerte a katolikus Egyház tanainak igazságát, még mindig sok évet töltött el vívódásban és tépelődésben. Végül is nem tudott ellenállani az Oltáriszentség vonzásának és elhatározta, hogy katolikussá lesz.

Néhány nappal megtérése előtt egy barátja megpróbálta lebeszélni lépéséről:

– Gondold meg, mit teszel! Ha katolikussá leszel, elveszíted évi négyezer fontos jövedelmedet!

Newman csak ennyit válaszolt:

– És mi az a négyezer font egy szentáldozáshoz képest?...

b) *Íme, a nagy titok, hogy a kereszténység miért nem öregszik meg soha!* Már idestova 2000 éves, és első lendületéből nem veszített semmit. Sem hitén, sem erkölcsstanán, sem törvényein, sem életén semmi nyoma a gyengülésnek, az öregedésnek. Honnan fakad ereje, öröme, lendülete? Krisztus isteni testéből és véréből.

Krisztus vére! Ez forrása az Egyház erejének s örömének. Azt mondja az Egyház is, amit Stuart Mária a kivégzés előtt: „Mindentől megfoszthattok, két kincset azonban meg nem tagadhattok tőlem: hitemet s ereimben csörgedező királyi véretem”. Ezt mondja az Egyház is: Üldözhetek, gyalázhattok, rágalmazhattok, – két kincset azonban nem vehettek el tőlem: hitemet és Krisztusnak bennem csörgedező vérémet.

Ma tele van a világ a vér himnuszával. Ah! Az ember vére romlott vér. Az ember vére nyálkás vér. Az ember vére fertőzött vér. Az ember vére bűnre sűrűsödő vér. Nekünk Istenfia vére kell! Ez frissít, ez újít, ez erősít, ez éltet, ez örvendeztet!

Krisztus vére! Mennyire igaza van Prohászkanak, mikor a maga szelíd humorán ezt írja egy helyen naplójában: „Und willst du den Himmel auf den Erden, so sollst du Kapuziner werden. () Nem is kell, hogy az légy, csak szentmisét mondó vagy misére járó s áldozó keresztény légy s mennyszágod lesz... Uram, mily buta a világ, hogy nem az élő vizek forrásait keresi, hanem másfelé jár!... Az örök ifjúság nagy stílusa, a megújulás titka és ereje, a kedély tavasziasága, mely tele van virággal és készséggel. Ezt a világot hordozzuk magunkban s élvezzük s kiáltjuk: Io triumphe. (Ö. M. 23, 276. l.) Ujjongok örömben!

c) Hát értsük meg, Testvérek: azért rendelte Krisztus az Oltáriszentséget, hogy erőnk legyen és örömünk. Gyógyítója legyen sebzett lelkünknek, erősítője gyöngeségünknek, vigasztalója szomorúságunknak, legyőzője a világ kísértéseinek. *De ha ezért rendelte, akkor éljünk vele, áldozunk gyakran.* Áldozunk, ne egyszer egy évben.

Micsoda tűz lángol itt az oltáron, – és mi majdnem megfagyunk. Micsoda életforrás fakad az oltáron, – és mi majdnem szomjan veszünk. Micsoda fény sugárzik szemünkbe, – és mi csillagtalán éjben vakoskodunk. Milyen erő zuhog itt, – és mi tántorgunk a gyöngeségtől. Milyen öröm fakad itt, – és mi megsavanyodunk az örömtelenségtől.

Ismeritek ezt a magyar mondást: „Úgy szeretlek, majd megesszek”. Hát Krisztust így szeretjük. Nem „majd” megesszünk, hanem csakugyan, valóságban, szó szoros értelmében megesszük. Jaj, ne ütközzetek meg, hogy ennyire emberiesen beszélek! Nem maga az Úr mondotta-e: „Vegyétek és egyétek”? Hát vegyük Krisztust és együk Krisztust!

Mindenkit szeretnék gyakran látni az áldoztató asztalnál, de – ugye, – nem hallatszík különösen, ha leginkább és legtöbbször és legnagyobb áhítattal éppen a mi templomunk közönségét szeretném a szentáldozásnál látni? Hiszen templomunk előtt a rácson ott áll a sok vasholló és kínálgatja mindnyájunk felé a kenyeret. Szent Pál remetét a hollók földi kenyérral traktálták a pusztában, minket azonban a mi templomunk előtt álló hollók szinte mindennap buzdítanak: Vegyétek magatokhoz az angyalok kenyerét!

Hát menni, Testvérek, menni az Eucharisziához! Áldozni! Gyakran áldozni! És meg fogjuk tapasztalni saját magunkon, hogy az áldozás erő és az áldozás öröm.

Testvéreim! A művészettörténet nem győzi eléggé dicsérni a nagy flamand festőnek, Jean van Eycknek világhírű alkotását, a genti oltárképet. Ezen tulajdonképp színekben látható mindaz, amit a mai beszédben gyöngé szavakkal szerettem volna érzékelhetővé tenni. A képen feláldozva fekszik az oltáron az Isten Báránya és az áldások folyamai indulnak szerteszét a Bárány áldozatából. Köröskörül frissen zöldülnek a rétek és mindenfelől sietnek a világ népei, hogy hódoljanak a Báránynak és szomjukat oltsák az éltető forrásból. Az egész kép nem más, mint egy lefestett szentségi himnusz, mint egy színekbe átültetett „Tantum ergo”.

Valóban, ez számunkra az Oltáriszentség: élő és éltető vizeknek, erőnek, és örömnek kiapadhatatlan forrása.

Ó, mily szerencsés vagyok, hogy nekem is fakad ez a forrás!

Ó, mily boldog vagyok, hogy áldoznom szabad! Áldozni, Krisztust magamhoz venni, és az áldozás után neki elmondani:

Jöjj, szentségi Krisztusom!

Jöjj, tüzes parázs, és tisztíts le rólam minden foltot!

Jöjj, lobogó láng, és égess le rólam minden rozsdát!

Jöjj, püNKöSDI szélvész, és fújj el lelkemről minden pelyvát!

Jöjj, Jézus öt sebe, jöjj, Jézusom szent Szíve, és maradj velem mindörökre!

Maradj velünk, Uram, maradj,

fényedből fényességet adj,

elménkben ködöket ne hagyj,

ki e világnak méze vagy! Amen.

(Szent Bernát)

Tartalom

Bevezetés	3
A szentáldozás hatásai (erő és öröm).	5
A szentáldozás hatásai (bátorság, nyugalom, szépség)	17
Mikor jó szentáldozásunk?	29
Szentségi Krisztus imádása (I.)	42
A szentségi Krisztus imádása (II.)	54
Üdvözlégy, Oltáriszentség	65

Eddig megjelentek:

1. Kafarnaum
2. 1938-ban és ma
3. Az Oltáriszentség és Jézus Szíve
4. A szentáldozás
5. A legeslegfőbb jó
6. Az Eucharisztia és az Egyház
7. A szentmise áldozat
8. Az isteni szeretet csodája
9. A szentségi Krisztus

Következő, utolsó szám:

10. Az Eucharisztia mint szentség